

Kırk Yılda Bir

— gölge06 · 17 Eylül 2016

her şey birden bire olur
aşk birden bire
ayrılık birden bire
canından can vermek istediğin...
can olur birden bire
can alır birden bire
öfkeli hırçın bir rüzgar eser
çat diye yüzüne kapanır kapılar
su yanar
lav donar
dikiş tutmaz yara gibi uykuların kanar
sen yıllara bölüştürmek isterken sevdanı...
bir güne binlerce ayrılık sığar
birden bire göç edersin ıssız şiirlere
tenha şarkılara
koyu renk perdeler çekersin kalbinin pencerelerine
çekilirsin kabuğuna
küçüldükçe küçülürsün
tekrar dönmek istersin ana rahmine
simsiyah dökülür gözyaşların
sızım-sızım sızlar içinde ayrılık
inanmak zorda olsa...
o yoktur artık
yere göğe sığdıramadığın o sevda...
paslı bir hançer gibi yüreğinde saplı kalır
birden bire zehir zıkkım olur hayat
mutluluk bayatlaşır
yaşamak zorlaştıkça...
ölüm kolaylaşır
aradan yıllar... yıllar geçer
buharlaşır içindeki acı su
pas tutar kırgınlığın
durulur öfken
soğur kızgınlığın
ö

z
l
e
r
s
i
n

özlemek bir çığ gibi büyür içinde
ona giderken duyduğun o liseli heyecanını
onunlayken gözlerinde ışıldayan o ışığı
onunla dolu dizgin yaşadığın o aşkı özlersin
o asi duygularına söz geçiremezsin bir türlü
her kapı ziline, her telefon sesine sen koşarsın
“yüzünü bile görmek istemiyorum” desende
onu bir yüz görümlüğü görmeye...
bu dünyayı satarsın
unuttum diye kendini avutur sun
aramazsın
sormazsın
ama unutamazsın
sen onu kırk yılda bir buldun
unutursan...
kırk yılda anca unutursun